

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 103/07-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť P. M. a mal. J. M., obaja bytom K., zastúpených matkou D. M., K., ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 25 P 129/2002 a jeho rozsudkom z 28. septembra 2005 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7 CoP 592/2005 a jeho rozsudkom z 13. decembra 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. M. a mal. J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2007 doručená sťažnosť P. M. (ďalej len „sťažovateľ“) a mal. J. M. (ďalej len „sťažovateľka“; spolu aj „sťažovatelia“), zastúpených matkou D. M. (ďalej len „matka“), ktorou namietali

porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 P 129/2002 a jeho rozsudkom z 28. septembra 2005 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 CoP 592/2005 a jeho rozsudkom z 13. decembra 2006.

Zo súvisiaceho spisu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 157/05 bolo zistené, že nálezom sp. zn. II. ÚS 157/05 zo 16. septembra 2005 (ďalej aj „nález ústavného súdu“) ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu konať v označenom konaní bez zbytočných prietáhov a priznal im finančné zadost'učinenie každému po 20 000 Sk a úhradu trov konania.

V sťažnosti matka sťažovateľov uviedla, že: *„Ani po rozhodnutí Ústavného súdu Košice č. j. II. ÚS 157/05-35 už štyri roky a päť mesiacov nedošlo k naplneniu práv detí.*

Žiadosť o úpravu výživného bola podaná 16. 9. 2002.

Chronologický sled priebehu jednaní a sťažností do 20. 4. 2005 sa nachádza na Ústavnom súde...“

Ďalej matka sťažovateľov uviedla, že *„Nečinnosťou Okresného súdu Košice II a Krajského súdu bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov čl. 48, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv.*

Navyše dochádza k porušovaniu ľudských práv podľa citovaného Dohovoru o ochrane práv čl. 6, ods. 1 t. j. na spravodlivé rozhodnutie súdu“.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 25 P 129/2002 z 28. septembra 2005 bol zmenený rozsudok okresného súdu sp. zn.

21 C 1168/00 zo 6. marca 2001 tak, že sa otcovi sťažovateľov zvýšila vyživovacia povinnosť na sťažovateľa z 1 500 Sk na 2 500 Sk a na sťažovateľku z 1 500 Sk na 2 000 Sk. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 CoP 592/2005 z 13. decembra 2006 bolo prvostupňové rozhodnutie o zvýšení výživného potvrdené. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 5. marca 2007.

Označené rozsudky všeobecných súdov podľa názoru sťažovateľov vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu, keďže okresný súd nevykonal všetky navrhované dôkazy a vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil, a krajský súd tento nedostatok nenapravil. Oba sudy jednostranne vychádzali iba z tvrdení odporcu a podľa sťažovateľov nebrali do úvahy iné nimi navrhované dôkazy.

Okrem vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovatelia požadovali priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 50 000 Sk pre každého z nich a žiadali, aby *„ďalšie konanie v danej veci sa uskutočnilo na inom súde mimo košického a prešovského kraja“*.

Ústavný súd zo súvisiaceho spisového materiálu zistil nasledujúci priebeh napadnutých konaní od septembra 2005:

- 28. septembra 2005 okresný súd rozhodol o zvýšení výživného,
- 31. októbra 2005 matka sťažovateľov podala odvolanie proti rozsudku okresného súdu,
- 9. novembra 2005 bol spis predložený krajskému súdu,
- 18. apríla 2006 krajský súd vyžiadal správu o zárobku otca sťažovateľov (doručené 26. apríla 2006), matky sťažovateľov (doručené 28. apríla 2006) a výpisy z bankového účtu otca sťažovateľov,
- 19. mája 2006 krajský súd opäť vyžiadal výpisy z bankového účtu otca sťažovateľov za označené obdobie (doručené 16. júna 2006),

- 10. novembra 2006 krajský súd nariadil termín pojednávania na 13. december 2006,
- 24. novembra 2006 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľa, že v konaní sa bude zastupovať sám a že žiada rozsudok okresného súdu potvrdiť,
- 12. decembra 2006 bola okresnému súdu doručená správa Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny K. z prešetrenia rodinných pomerov sťažovateľov,
- 13. decembra 2006 sa uskutočnilo na krajskom súde pojednávanie, na ktorom bol potvrdený rozsudok okresného súdu,
- 26. februára 2007 bol spis vrátený okresnému súdu.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. (...)

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 P 129/2002 a jeho rozsudkom z 28. septembra 2005 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 CoP 592/2005 a jeho rozsudkom z 13. decembra 2006 došlo k porušeniu práv sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 P 129/2002 a jeho rozsudkom z 28. septembra 2005 a postupom krajského súdu konaní vedenom pod sp. zn. 7 CoP 592/2005 a jeho rozsudkom z 13. decembra 2006

Ako už bolo uvedené, sťažnosť sťažovateľa bola podaná v zastúpení jeho matkou, ktorá v sťažnosti okrem iného uviedla, že „syn P. dosiahol ku dňu (...) vek 18 rokov“.

Ústavný súd podotýka, že podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať len fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody v nadväznosti na čl. 127 ústavy. Sťažnosť nemôže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie základných práv a slobôd iných osôb, nie svojich (m. m. I. ÚS 56/98, III. ÚS 137/03). Matka sťažovateľa v prerokovanej sťažnosti namietala porušenie označených práv inej osoby (jej plnoletého syna) a vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol, pretože bola podaná zjavne neoprávnenou osobou.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 P 129/2002 a jeho rozsudkom z 28. septembra 2005

Zo sťažnosti sťažovateľky možno usúdiť, že okrem iného namieta aj to, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 P 129/2002 došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a taktiež namieta to, že rozsudkom okresného súdu č. k. 25 P 129/2002-191 z 28. septembra 2005 došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľka predmetnou sťažnosťou napadla tak rozsudok okresného súdu, ako aj rozsudok krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať postup a rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho rozhodnutie preskúmal krajský súd v dôsledku odvolania sťažovateľky. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k rozsudku okresného súdu č. k. 25 P 129/2002-191 z 28. septembra 2005) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu do vydania nálezu ústavného súdu, je nutné poznamenať, že právoplatné rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 157/05 zo 16. septembra 2005 predstavuje v tomto konaní prekážku veci rozhodnutej (§ 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde), a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako neprípustnú [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde].

Ak sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v období po vydaní nálezu ústavného súdu (ktorý nadobudol právoplatnosť 13. októbra 2005), je potrebné uviesť, že už samotná skutočnosť, že okresný súd rozhodol 28. septembra 2005, t. j. ešte pred právoplatnosťou nálezu ústavného súdu, vylučuje možnosť konania okresného súdu v tomto období so zbytočnými prietrahmi.

Navyše jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Predmetná sťažnosť bola osobne podaná ústavnému súdu 12. marca 2007. Je nesporné, že sťažovateľka sa o „inom zásahu“ do jej práv, totiž že prípadne dochádza k zbytočným prietrahom v napadnutom konaní okresného súdu, dozvedela najneskôr 28. septembra 2005, keď bol vyhlásený rozsudok okresného súdu sp. zn. 25 P 129/2002. Sťažovateľka podala teda sťažnosť po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom na jej podanie v konaní pred okresným súdom. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 55/02 I. ÚS 17/04) ochrana základného práva vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo.

Podľa tvrdenia obsiahnutého v sťažnosti o takýto prípad v napadnutom konaní pred okresným súdom nejde a okrem toho predmetná sťažnosť vo vzťahu k okresnému súdu bola podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú.

Z uvedených dôvodov sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodov nedostatku právomoci, neprípustnosti a ako podanú oneskorene.

3. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 CoP 592/2005 a jeho rozsudkom z 13. decembra 2006

Sťažovateľka namieta aj to, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 CoP 592/2005 došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a taktiež namieta, že rozsudkom krajského súdu č. k. 7 CoP 592/2005-278 z 13. decembra 2006 došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože krajský súd nevyhovел všetkým jej dôkazným návrhom a výsledok súdneho konania nie je v súlade s očakávaniami sťažovateľky.

Pokiaľ sťažovateľka svojou sťažnosťou namieta, že rozsudkom krajského súdu č. k. 7 CoP 592/2005-278 z 13. decembra 2006 došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd pripomína, že podľa svojej konštantnej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia

zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky so skutkovými zisteniami, postupom a právnym názorom krajského súdu vyjadreným v jeho napadnutom rozsudku.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že:

„Pri rozhodovaní o zmene výživného (zvýšenie, zníženie, zrušenie) treba porovnať okolnosti dôležité pre určenie výživného tak v čase skoršieho rozhodovania, ako aj v čase nového rozhodnutia. Predpokladom zmeny právoplatného rozhodnutia o výživnom je iba závažnejšia zmena pomerov. Nestačí len úvaha o tom, či doterajšie výživné je primerané, pretože inak by išlo o neprípustnú reparáciu právoplatného súdneho rozhodnutia. Zmenou pomerov v zmysle § 78 ods. 1 sa rozumie iba výrazná zmena tých okolností na strane oprávneného alebo povinného, ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia súdu o výživnom. Pre určenie okamihu zmeny skoršieho súdneho rozhodnutia pre mal. dieťa nie je rozhodujúca doba začatia súdneho konania o novú resp. zmenenú úpravu výživného, ale doba, keď došlo k zmene pomerov. Súd môže rozhodnúť o zmene výživného pre mal. deti aj bez návrhu. V ostatných prípadoch keď nejde o výživné pre mal. dieťa, môže o zmene výživného rozhodnúť len na návrh oprávneného alebo povinného. Inak sa pri rozhodovaní o výživnom v dôsledku zmeny pomerov použijú zásady, ktoré sú rozhodujúce pre určovanie výživného vyjadrené v ust. § 62, § 75 ods. 1 Zákona o rodine.

Odvolací súd vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, zo zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa doplneného odvolacím súdom na odvolacom pojednávaní, dospel k záveru, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav, posúdil ho podľa správnych zákonných ustanovení Zákona o rodine a zákonne vo veci rozhodol. V súlade s § 132 O. s. p. vyhodnotil dôkazy a to každý jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci, v dôsledku čoho je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

Konajúci súd sa dôsledne vysporiadal so všetkými námietkami matky detí uplatnenými v odvolaní, pretože tieto tvorili jej obranu v priebehu konania na súde prvého stupňa. Zvýšené výživné je vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenia a z nich vyplývajúce zásady primerané. Zvýšené výživné zohľadňuje trvalú zmenu pomerov u mal. detí a tiež pozitívnu zmenu v zárobkových schopnostiach a možnostiach otca, ale aj matky detí, rodinné prídavky, pretože sú tiež určené na uspokojovanie potrieb detí a taktiež vznik ďalšej vyživovacej povinnosti otca. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa zákonne premietol do rozhodnutia zmenu pomerov u P. aj u mal. J., spočívajúcu v podstatnom zvýšení ich odôvodnených potrieb v súvislosti s ich psychickým a fyzickým vývojom od posledného súdneho rozhodnutia o výživnom. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa zákonne zvýšil výživné až od 1. 9. 2004, pretože rovnako ako súd prvého stupňa pred týmto dňom nezistil žiadnu podstatnú zmenu pomerov ani u jedného z účastníkov konania. Odvolací súd cielene a konštruktívne doplnil dokazovanie za účelom zistenia skutočného čistého priemerného mesačného zárobku otca a doplneným dokazovaním zistil iba minimálny rozdiel v zárobkoch otca v preskúvanom období, v porovnaní so zárobkom, zisteným súdom prvého stupňa. Tento rozdiel však nie je relevantný pre rozhodnutie o rozsahu zvýšenia výživného. Súd prvého stupňa využil všetky zákonné možnosti pre zistenie úplného skutkového stavu v súlade s § 120 O. s. p. Pri dokazovaní dôsledne aplikoval vyšetrovaciu zásadu, ktorá vo veciach starostlivosti súdu o mal. deti platí bez ďalšieho. Príjem otca a matky posudzoval so zreteľom na počet ich vyživovacích povinností. Aj o dlžnom výživnom rozhodol zákonne a tiež o jeho spôsobe zaplatenia, berúc do úvahy zárobkové, majetkové pomery otca a počet vyživovacích povinností. Zákonne nerozhodol aj o tvorbe úspor po zistení, že majetkové pomery otca tvorbu úspor pre deti neumožňujú. Rovnako zákonne nevyhovel návrhu matky vychádzať pri rozhodovaní o zvýšení výživného z 20-násobku sumy životného minima, pretože v tejto konkrétnej veci pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky uvedené v § 63 ods. 1 Zákona o rodine. Otec detí v preskúvanom období okrem výsluhového dôchodku, ktorý konajúci súd pri rozhodovaní do jeho príjmu započítal nemal príjmy z inej než závislej činnosti podliehajúcej dani z príjmu.“

Krajský súd ako odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia krajského súdu. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že z ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru nevyplýva právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkou účastníka konania. Reálne uplatňovanie a garantovanie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nielen neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 130/04).

Ústavný súd uzavrel, že označené rozhodnutie krajského súdu neobsahuje také skutočnosti, ktoré by poukazovali na možnosť porušenia práv sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru alebo ktoré by svedčili o porušení ústavnoprocených princípov (čl. 46 až 50 ústavy). Keďže súčasťou práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu vykonať všetky dôkazy označené účastníkom súdneho konania a keďže sťažovateľka namietala porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie z tohto dôvodu, bolo potrebné odmietnuť jej sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 153/03).

Sťažovateľka napokon namietala aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 CoP 592/2005.

Z už uvedeného prehľadu procesných úkonov vyplýva, že krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľky proti napadnutému rozsudku okresného súdu v období od novembra 2005 do decembra 2006, teda na rozhodnutie potreboval 13 mesiacov.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky posúdil ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že namietaný postup krajského súdu vzhľadom na celkovú dobu trvania konania, prihliadnuc na nutnosť primeraného času na štúdium spisu, resp. na celkové okolnosti

daného prípadu, nemožno považovať za taký, ktorý by umožňoval prijatie záveru o príčinnej súvislosti s porušením práva garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Z judikatúry ústavného súdu navyše vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri napr. rozhodnutie I. ÚS 128/03 z 25. júna 2003 a v ňom citovanú predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať namietaný postup krajského súdu za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle citovaného článku ústavy.

Navyše krajský súd v namietanej veci rozhodol rozsudkom z 13. decembra 2006. Vyhlásením rozsudku vo veci samej a jeho vyhotovením vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľky. Ďalšie úkony alebo postupy už krajský súd nemohol vykonávať, a preto bolo potrebné vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha krajského súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím vo veci samej.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už krajský súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd zistil, že rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 25 P 129/2002 z 28. septembra 2005 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 CoP 592/2005 z 13. decembra 2006 nadobudlo právoplatnosť 5. marca 2007. Sťažnosť sťažovateľky bola doručená ústavnému súdu 12. marca 2007.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo

zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 96/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 212/06, II. ÚS 384/06) sa ochrana základného práva vrátane práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) trvalo.

Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie.

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľky v tejto časti je zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti a dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, žiadosťou sťažovateľov o ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom sa už nezaoberal.

Ústavný súd v závere pripomína, že nemá právomoc rozhodovať o tom, „aby ďalšie konanie v danej veci sa uskutočnilo na inom súde mimo košického a prešovského kraja“, ako to požadujú sťažovatelia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2007